

LUTHERSK KIRKETIDENDE

TEMANUMMER: MISJON

INNHOOLD

Misjon / Hva har misjon å si for hvordan vi er kirke i dag? / Hva har misjon å si for hvordan vi er kirke i dag? / 7 på kirkemøtet om misjon / Prestens største fristelse / Sluttreplikk til Carissimi / Fra bispedømmerådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

2. søndag i påsketida - Per Kristian Sætre
3. søndag i påsketiden - Ernst-Modest Herdieckerhoff
4. søndag i påsketiden - Martin Hunsager

Kirken er misjon.

Misjon

På programmet for Kirkemøtet i april står "misjon" på agendaen. Dette er i tråd med Den norske kirkes visjon om å være en bekjennende, misjonerende, tjenende og åpen

folkekirke. Misjonsorganisasjonene har tradisjon for å stå sterkt i Norge, og Samarbeidsråd for menighet og misjon synliggjør at dette forholdet ikke bare er tradisjon, men en levende

drivkraft i og for kirken. "Kirken er misjon," svarer biskop Halvor Nordhaug kirkemøtets "7 på gaten"-intervjuer.

Ingvald Andersen Frøyen og Jørn Lemvik presenterer i dette nummeret hver sin artikkel om misjon. Artiklene viser hvor viktig misjon er, både for dem som ennå ikke kjenner evangeliet, og – ikke minst – for oss som tilhører den misjonerende kirken. Det er selvsagt at misjon i dag ikke lenger bare handler om dem der ute, men like mye om det lokale menighetslivet. Gjennom diakoni, trosopplæring og gudstjenestereform har misjonen sin naturlige plass.

Alle er enige om at misjon er viktig. Hvorfor er det da så vanskelig? Hvorfor trenger vi å ta det opp som egen sak på kirke-møtet?

Like kjent som at misjon er noe av selve livsnerven i kirken, så dukker dilemmaene opp når temaet reises. Mitt første møte med "misjonskritikk" var da jeg som student deltok på TT i Asker i 1992. Der ble jeg tilhører til en diskusjon mellom dem som ville beholde navnet *Ungdomsmisjonen*, og dem som argumenterte for det nye *Delta Internasjonalt*. Diskusjonen handlet selvsagt ikke bare om navnebytte. Den handlet om vårt forhold til "vi" og "dem", og om det å påberope seg en "sannhet" vi som vestlige ungdomsforbundsmedlemmer skulle eie, i motsetning til våre YMCA-søsken i Bangladesh.

I løpet av de 20 årene som er gått siden dette, er utfordringene blitt stadig mer nærgående. I 2012 handler det ikke lenger om en generell prinsippdebatt. Det handler om hverdagen vår.

Begrepene "vi" og "dem" er ikke lenger hva de var. "De" er ikke lenger langt unna oss, men bor i våre egne nabolag. De går på skole med

barna våre og har felles interesser som oss i kommunens tverreligiøse nettverk. Hvordan kan jeg både anerkjenne deres tro, og samtidig forkynne? Er det i det hele tatt riktig å drive misjon i et multikulturelt samfunn?

Også "vi" har forandret oss. De siste 20 årene er det blitt stuerent å være religiøs igjen. Men mens folk før gikk over fra Statskirken til Filadelfia når de ble nyfrelst, går de nå inn i seg selv og til varianter av healing, engleskoler og hjelpere. I sørgesamtaler kommer det relativt ofte fram at folk jevnt over har mer kjennskap til engler og sine 6. sanser, enn de kjenner de kristne trossannhetene. Paulus' tale på Areopagos er en tydelig tale om å komme religiøs søken i møte. Men hvordan skal vi vurdere hva

som er rene svada, hva som er ekte religiøs søken, og hva som er bibelsk kristentro, bare i ny språkdrakt?

Og hva med "sannheten"? Ukentlig står prester i direkte misjonsoppdrag gjennom dåps-samtalene. Matt 28 er fortsatt sentral i den nye dåpsliturgien. Vi skal døpe og lære. Men hva skal vi lære? Hvordan skal vi forkynne Guds ord sant og rent når vi plikter å bruke ord som er begripelige? Og – fremfor alt – hva er Guds ord, klart og rent?

Det er en del av kirkes vesen å være misjonerende. Det utfordrer oss som står i den. For vel så mye som misjon handler om å samle inn penger til organisasjonene, handler det om nærmiljøet vårt, menighetene våre, og vårt eget ordinasjonsløfte.

Hvordan skal vi forkynne Guds ord sant og rent når vi plikter å bruke ord som er begripelige?

KRISTIN MOEN SAXEGAARD
kristin.moen.saxegaard@ringerike.kirken.no

Hva har misjon å si for hvordan vi er kirke i dag?

AV INGVALD ANDERSEN FRØYEN, MISJONSKONSULENT I NMS

Denne Uro

*“Denne uro e ein vind
som rive i seilet,
- et sting i søvni g sinn.
Denne uro e ein sti,
mot ukjente landskap,
mot alt som kan gå meg forbi.
Så min uro må bli.*

*Denne uro e ein gnist
som tenne opp bålet
og blir ein brann te sist.
Denne uro e ein del
av liv eg har levd i,
for den som sette alt på spel,
har ein uro i sjel.*

*Må min uro holda stand
som vind, som bål og brann.
I alt eg har av tilmålt tid.
La min uro forbli.*

(Odin Staveland/Ingvar Hovland
– “Denne uro” Vamp 2005)

“A church which pitches its tents without constantly looking out for new horizons, which does not continually strike camp, is being untrue to its calling.

..... (We must) play down our longing for certainty, accept what is risky, and live by improvisation and experiment.”

(Hans Küng, *The Church as the people of God*)

Hellig Uro.

Denne uroen – denne lengselen, brannen, vinden. Uro og uvisshet kan være ubehagelige ord å forholde seg til, men samtidig er det uroen som driver fremover, som hindrer oss i å gro fast eller å slutte å søke ”nye horisonter”.

Jeg har blitt glad i sangen til Vamp, fordi den både er sår og håpefull på én og samme tid. Den sier noe jeg vet men som jeg ofte fornekter; at i uroen ligger bevegelsen, lengselen og framdriften. Uroen er en positiv energi, det motsatte av passivitet og bærer i seg ønsket om å utrette noe. Uroen vil kjempe.

Som misjonær i et nybrottsarbeid i Vest-Afrika var jeg ofte sliten av uvissheten, og jeg ønsket meg forutsigbarhet og ro, men når jeg ser meg tilbake, ser jeg jo at uroen og ”Åndens vind” førte meg til mennesker og til situasjoner som skapte noe nytt og uventet.

Som barne- og ungdomsprest i Den norske kirke gjennom 9 år har jeg opplevd det store å få være med som ”blåser” på troens glør, opplevd å se at ”trosglør” som mange hadde dømt som utbrent og ferdige, blusset opp fordi de fikk tilført ny frisk luft, og så var brannen der levende og utemmelig. Men også som kirkelig ansatt har jeg kjent på tretheten over stadige endringer, usikkerhet og lengtet etter forutsigbarhet og ro. Ikke all uro er god. Det finnes en uforutsigbarhet som bare fører til stress og en uro skapt av forbrukerkulturens rastløshet og evige higen etter noe annet og bedre.

Den "hellige uroen" drives av Den hellige ånds vind, og denne uroen er faktisk vår livs-garanti. Så lenge vi beveger oss, lever vi; så lenge kroppens celler deler seg, er vi levende, og slik er det også med kirken. Livets uro, for-anderligheten, nyskapingen og den stadige bevegelsen er tegn på at vi lever og er til.

Jeg tenker at Küng sitt utsagn kan stå som en advarsel mot den kirke som "går av med kirkelig AFP" og har som eneste mål å sikre egen alderdom – den kirke som anser seg å "være fremme", og som anser seg "ferdig med jobben". I strategiene og visjonene til Den norske kirke uttrykkes det heldigvis tydelig at vi ikke opplever oss å være i mål eller ferdige med jobben.

Vår kirke har som visjon at vi skal være "en bekjennende, misjonerende, tjenende og åpen folkekirke". Kirkens samarbeidsorgan for misjon, SMM, sier noe om hva de legger i at menighetene skal være "misjonerende".

"Misjonerende menigheter er menigheter hvor evangeliet frigjør mennesker og utruker dem til å dele troen gjennom nærvær, handling og ord, lokalt og globalt."

Men hva har visjonene til DnK og SMM å si lokalt i menighetsarbeidet, og hvilke konsekvenser får dette/kan dette få i praksis?

Hvor står vi?

Jeg tror alle som jobber på menighetsplanet i Den norske kirke, kjenner på et stort sprik mellom forventninger og visjoner på den ene side, og hva vi faktisk får gjort og løftet frem, på den andre side. Selv om en sak har fått full støtte i et kirkemøte, så er det lang vei fra et dokument blir vedtatt, til at dette fører til endringer i hvordan vi er kirke på lokalplanet.

Min opplevelse er at dette også gjelder for visjonen om "misjonerende menigheter". Hva får vi til svar hvis vi spør: Er Den norske kirke blitt mer misjonerende etter at misjon ble løftet frem på Kirkemøtet og Ungdommens kirke-møte?

Kanskje noen har lyktes, men fortsatt tror jeg de fleste av oss opplever at de lovpålagte oppgavene er så mange at det ikke er lett å prioritere en mer utadrettet profil for menighetsarbeidet.

Samtidig har det skjedd en del ting som viser det motsatte, at kirken faktisk er på vei

mot å bli mer misjonar, og at vi våger endring og uro.

Kristent innvandrerearbeid (KIA) har vokst frem mange steder i Norge og ført til at menigheter på en ny måte har åpnet opp for verden, og kanskje også blitt åpnere fellesskap. I møte med flyktninger og nye landsmenn har verden kommet til oss og misjonsutfordringen rykket inn på livet.

Diakonien er blitt viktigere, og gjennom den våger vi å gjøre oss sårbare og åpner for forandring i møte med mennesker.

Trosopplæringsreformen i DnK har satt fokus på nyskaping og alles ansvar for å dele troen og livet med hverandre. Flere forstår at alle må være med og gi troen videre, ikke bare de kirkelig ansatte.

I Gudstjenestereformen åpnes det opp for større deltakelse og større mangfold, noe som gir anledning til å nå ut til nye grupper som i dag ikke finner sin plass i kirken.

Et fornyet fokus på unge voksne i gruppen 18–30 gir også håp, for ungdom og unge voksne har den djervheten og friskheten som kan tenne på de utfordringene som ligger i misjon, og som kan våge endringer.

Det jobbes for at kirken skal fristilles fra staten og stå på egne ben med frihet til å følge egen kurs.

Jeg velger å se positivt på disse tegnene og tenker: Den store skuta vår er i ferd med å dreie, men det tar tid, og det må vi ha tålmodighet til. Samtidig må vi holde trykket oppe så vi ikke fristes til å falle tilbake i kjente og trygge spor.

Hvor går vi?

"If we want a mission shaped church, what we need is a hope-shaped mission".

(N. T. Wright, *Surprised by hope*, – rethinking heaven, the resurrection, and the mission of the church. Side 193)

Det befriende og utfordrende i den engelske biskopen N. T. Wrights utfordring er at han ikke leter etter noen fikse tre-punktsløsninger eller nye metoder for å gjøre misjon mer spise-lig eller spennende. Han går teologisk til verks. Han utfordrer mye av den allment godtatte oppfattelsen av at det å bli kristen er "to go to

heaven when you die". Han bruker den legemlige oppstandelse og Det nye testaments tale om "en ny himmel og en ny jord" til å løfte frem igjen en klassisk kristen håpsteologi som er himmelvendt og jordvendt på samme tid: "La din vilje skjje på jorden som i himmelen".

Troen på en legemlig oppstandelse, troen på at hele skapningen skal bli forløst en dag, og troen på at den nye skapning begynte da Jesus seiret over døden, gir oss et grensesprengende håp, et håp der det å være en misjonar kirke ikke bare blir et spørsmål om å "frelse sjelene", men der vi alle møtes av et hellig kall til å være troende mennesker som er med og lar Guds rikes krefter få begynne å gjøre sin virkning i menneskers liv her og nå.

Hvordan kan vi bli mer misjonale? Ved å forkynne og undervise om misjon, ikke bare ut fra Matteus 28, men ved å løfte frem at misjon er denne "hellige uroen" som gjør at vi som allerede nå "er gått over fra døden til livet", ikke kan annet enn å være aktivt med – i å gjøre verden til et bedre sted her og nå, og til å gi alle mennesker del i det fantastiske kristne oppstandelseshåpet.

Som vestlige kristne i velferds- og velværesamfunnet Norge tror jeg vi har en innebygd motstand mot alt som kan true vår trygghet og forutsigbarheten i eget liv og kirkens liv. Når da misjon er et kall til oppbrudd, mobilitet, grensekryssing og forsakelse, så er det kanskje ikke så overraskende at det er en viss motstand. Men i denne uroen ligger altså livet. Troen er en brann, en hellig uro, og det er Åndens vind som driver kirken dit den vil.

Historisk memento.

I Sunnfjord i Sogn og Fjordane ligger den lille jordbruksbygda Vevring. I 1886 kjøpte heradet kirken på stedet for 9.000 kroner. Samme år samlet misjonsforeningene i området inn 972 kroner til NMS, altså 1/10 av kirkens totale verdi. Betyr det at folk var velstående? Nei, på denne tiden var høyeste utgift i heradet fattighjelps budsjettet der 2.227 kroner gikk til fattighjelp, mens skolebudsjettet var på 1.800 kroner.

Hva slags djervhet og visjon var det som drev vanlige kristne kirkefolk i Norge anno 1886?

Jeg tror det handler om tro, perspektiv og om hellig uro.

"I alt vi har av tilmålt tid, la vår uro forbli".

(Vamp)

Tor Johan Grevbo

DEN KRISTNE TRO EN LITEN HÅNDSREKNING

En kortfattet, enkel og personlig fremstilling av kristen tro, preget av forfatterens lange erfaring som sjalesørger i møte med tro og tvil.

"En viktig bok som kan bli til nytte og hjelp for mange. Med få ord er innholdet i den kristne tro formulert uten at dybden er tapt. Kjernen i kristendommen belyses gjennom mange nye formuleringer. Preget av forfatterens lange erfaring som samtalepartner, er troen gjort nær og relevant for mennesker med ulike livserfaringer."

Helga Haugland Byfuglien,
preses i Bispemøtet i Den norske kirke

Kr 99,-

Hva har misjon å si for hvordan vi er kirke i dag?

Hva har visjonene for DnK og SMM å si i lokalt menighetsarbeid og hvilke konsekvenser får dette/kan dette få i praksis?

AV JØRN LEMVIK, GENERALSEKRETÆR I DIGNI (TIDL. BISTANDSNEMNDA)

Heflig og begeistrende kristendom

I et innlegg i Vårt Land 18. februar skriver Knut O. Mygland at han som fredskorpsarbeider i Afrika møtte en heftig og begeistrende kristendom som han aldri hadde møtte før. Underforstått er dette en kristendomsform han ikke hadde opplevd i Norge. Jeg har også bodd noen år i Afrika – og møtt samme glade og frimodige tro, ofte hos mennesker som på ingen måte har et enkelt hverdagsliv. Det har fått meg til å tenke – og undres: Hvorfor oppleves vi ikke som heftig begeistrede kristne i Norge?

Misjon

Misjon er et kjerneord for oss kristne. Vi har misjonsbefalingen; vi har mange misjonsorganisasjoner – og vi har drevet med misjonsvirksomhet i mange land i mer enn hundre og femti år. Utsendinger fra våre menigheter har reist til andre verdensdeler for å dele det gode budskapet om Jesus Kristus og å gjøre godt mot nesten.

Tenkingen om at misjon er noe vi gjør andre steder og i andre land, har nok på mange måter vært med på å passivisere norske menigheters misjonsinnsats i lokalsamfunnet. I de senere år er ”misjonerende menigheter” blitt satt på kartet på en ny måte. SMMs formulering: ”Misjonerende menigheter er menigheter hvor

evangeliet frigjør mennesker og utrunder dem til å dele troen gjennom nærvær handling og ord, lokalt og globalt,” er klargjørende og viktig.

Jeg har deltatt på ulike seminar og konferanser hvor misjon er satt på dagsorden. Ofte kan man få et inntrykk av at misjon er et annet ord for evangelisering. Min forståelse av misjon er på linje med SMMs visjon: Misjon omfatter både evangelisering og diakoni. Videre er det viktig å understreke at misjon er pulsslaget i den kristne menighet. Dør misjonstanken, misjonsengasjementet og misjonsforpliktelsen, vil menighetene og vi kristne stagnere i vår åndelige vekst. Misjon er ikke noe vi kan velge bort. Å møte Guds nåde og kjærlighet i Jesus Kristus skaper kallet til misjon: Vi skal dele budskapet om en kjærlig Gud som ønsker å gjøre oss til sine barn – og vi skal tjene vår neste i hverdagens små og store utfordringer.

Privatisering av tro og en sekularisert kultur

Den åndelige utviklingen i vårt land har over tid hatt flere sider som klart har preget vår tenkning rundt misjon. Ser vi på situasjonen på 1800 tallet og fremover (Hauge og vekkelsesbevegelsene), levde kristne mennesker ut sin tro i hverdagen; de vitnet for sine naboer; de

bygde diakonale institusjoner; kirka hadde en sterk stilling, prestene var respekterte borgere langt utover den kirkelige krets; det var en grunnleggende respekt for Guds ord i samfunnet, og kristen etikk og tenking preget kulturen. Dette har endret seg betydelig opp gjennom forrige hundreår – og i dag sitter vi med en kultur der kirkens rolle er marginalisert, og der troen er blitt privatisert. Det er for så vidt greit å tro (selv om det er helt unødvendig!), men troen er noe som hører privatlivet til. Den har ikke noe i det offentlige rom å gjøre. ”Tro, men hold det for deg selv!” er blitt den kulturelle holdningen til religion. Dette er noe vi som kristne i stor grad har akseptert og lever etter.

I løpet av siste halvdel av forrige hundreår opplevde vi også en utvikling der rasjonalisering og sekularisering var kjerneord. Det var ikke plass for Gud i samfunnet – og vi trengte ham ikke. Det var en utbredt tro på at religionens tid gikk mot slutten; vår vitenskapelige tenkning og vår store forståelse gjorde Gud overflødig. Denne tankemåten har også preget oss sterkt langt inn i kristne sammenhenger. Troen på Gud har hatt trange kår; troen på Bibelen som Guds ord har fått mange skudd for baugen; vårt åndelige liv og våre åndelige erfaringer er blitt svekket; troen på evangeliets frigjørende kraft er blitt svekket, og ønsket og frimodigheten til å dele vår tro med vår nabo er blitt mindre – ofte helt borte. Vi ser at antall aktive medlemmer i menighetene ofte reduseres – og at menigheter slås sammen og legges ned.

I tillegg til disse utviklingstrekkene har vi også opplevd en sterk individualisering i samfunnet. Det jeg er med på skal tjene meg; det er jeg og mine behov som er viktig.

Analysen som presenteres ovenfor, er generell; den er ikke fullstendig – og den stemmer selvfølgelig ikke over alt. Noen steder opplever man også det motsatte – at menigheter vokser, og at misjon både lokalt og globalt blir fokusert. Det jeg peker på er de store utviklingstrekkene.

Nå ser det ut til at det er en oppvåkning for det religiøse. Utenriksminister Solheim ”Hils Gud velkommen tilbake i samfunnet” (Vårt land 21. januar), og både han og statsministeren nedsetter utvalg som skal se på religionens rolle. Dette er en pekepinn på at det

er mer akseptert å se på hva troen betyr for oss mennesker. Dette er en god anledning for oss til å løfte fram troen – også utover det private rom.

Kirkens og SMMS visjoner

I denne situasjonen er det altså at vi har fått den norske kirkes visjon og SMMS visjon. Det kan virke som om forståelsen av ordet misjon ikke helt er det samme i de to utsagnene, men begge visjonene slår fast at drømmen er en ”bekjennende, misjonerende, tjenende og åpen folkekirke” (DnK), ”... misjonerende menigheter, ... hvor evangeliet frigjør mennesker og utrunder dem til å dele troen gjennom nærvær, handling og ord ...” (SMM). Misjon blir satt på kartet, og det er forfriskende og gledelig at misjon ikke bare er noe som skal gjøres i den store verden; det er noe som har med min hverdag å gjøre.

Visjoner har makt til å motivere, til å gi retning og til å skape fellesskap som arbeider sammen. Disse visjonene er viktige – og vi trenger dem inn i den åndelige og kulturelle situasjonen vi lever i!

Misjon i menigheter

Hva har disse visjonene gjort i menighetene? Har de skapt en bevegelse for evangelisering og diakoni? Kort sagt: Brukes de?

Her er det vanskelig å si noe generelt fordi jeg ikke kjenner de ulike menighetene godt nok. Men jeg leser andakter i aviser – og hører prekener i ulike kirker. Mitt inntrykk er at de nevnte visjonene – eller misjon generelt ikke løftes høyt i forkynnelsen. Det som ikke forkynnes, har lett for å komme i bakgrunnen. Visjonene hjelper oss lite om de ligger i skuffer og hyller. De må forkynnes – og leves. Dette er vår utfordring i vår tid. Den frimodighet som disse to visjonene gjenspeiler – ønsket om leve i Kristus, nær livet – ønsket om at evangeliet skal frigjøre og utruste – dette er noe vi trenger i vår hverdag. Faktisk mener jeg det er avgjørende om vi som kirke skal overleve rasjonalisme, sekularisme og individualisme. Og jeg tror vårt samfunn og vår kultur trenger oss som gode, kristne medborgere – som mennesker med et levende vitnesbyrd om Gud i ord og handling, og som mennesker med etisk bevissthet og ryggrad.

Heftig og begeistrende tro

Gud vil være en del av min hverdag; han inviterer meg til fellesskap med seg; han vil være min styrke, og jeg får leve som Hans barn i Hans kjærlighet, omsorg og nåde! Forkynnes dette – og lar vi evangeliet få frigjøre og utruste oss, da vil misjon bli livs-pulsslaget i menighetene våre og i livene våre.

Da vil våre medmennesker få oppleve en heftig og begeistrende tro – også i kalde norske vin-terdager!

Visjonene er viktige – og vi trenger dem. De må løftes fram slik at de får inspirere oss, gi oss retning og frimodighet for våre liv – og la men-nesker møte Guds kjærlighet og omsorg gjennom oss!

7 på kirkemøtet om misjon

AV RAGNHILD KRISTENSEN, MISJONSÅRSDAGSLEDER I OSLO BISPEDØMME

Misjon er en av sakene som skal opp på vårens kirkemøte. Vi har vært i kontakt med 7 av dem som skal på kirkemøtet i Tønsberg i april, for å høre litt hva de tenker om det, og hvorfor kirken skal engasjere seg i misjon. Hvordan kan kirken involvere seg i misjon? Og hva tenker disse 7 blir viktig når man skal snakke om misjon på kirke-møtet? Ta en kikk på svarene deres, og få en for-smak på hva som vil røre seg!

Anne-Lise Brenna Ording, 25 år, studerer mediedesign ved Høgskolen i Gjøvik, Hamar bispedømmeråd m.m.

1. Hva tenker du om kirke og misjon?

Jeg tenker at kirke og misjon bør gå hånd i hånd og spille på hverandres sterke sider for å nå ut med budskapet om Jesus og den kristne tro.

2. Hvordan tenker du kirka kan involvere seg i misjon?

Kirka bør i enda større grad søke samarbeid med dem som fra før er gode på å drive misjon, nemlig misjonsorganisasjonene. Menigheter kan også oppfordres til å sette misjon på dagsorden over en lengre periode. I Hamar arrangerte vi «Misjonens år» i 2008, noe som

fikk varierende respons og aktivitet i menig- hetene, men dog.

3. Hva blir det viktig å løfte fram når dere skal snakke om misjon på kirkemøtet?

På kirkemøtet er det viktig å ha fokus på at de ordene vi sier, og vedtakene vi skriver, faktisk blir omsatt til handling. Ord og for- muleringer er viktig for å få gode arbeidsplaner og retningslinjer, men til syvende og sist er det gjennomføringen ute blant folk som betyr noe!

Kjetil Drangsholt, 62 år, lege, Agder og Telemark bispedømmeråd m.m.

1. Hva tenker du om kirke og misjon?

Misjonsoppdraget til kirken er presist og kontinuerlig: Gå ut i verden. Det er derfor utenkelig å være kirke uten å drive misjon. Det er utenkelig å drive misjon uten å gå ut i verden.

2. Hvordan tenker du kirka kan involvere seg i misjon?

Misjonsoppdraget er universelt. Det må kjen- nes igjen i gudstjenesten, i menighetsaktivi- tetene og i vårt diakonale arbeid. Misjon er handling.

3. Hva blir det viktig å løfte fram når dere skal snakke om misjon på kirkemøtet?

Kirkens misjonsarbeid må være skapende, kreativt og nytenkende. I det multireligiøse og multikulturelle samfunnet må det kristne misjonsarbeidet fokusere på Jesu ord om vedsetting, tillit og nåde.

Halvor Nordhaug, 58 år, biskop i Bjørgvin

1. Hva tenker du om kirke og misjon?

Misjon er en grunnleggende side ved kirkens vesen. Kirken driver ikke med misjon; den er misjon.

2. Hvordan tenker du kirka kan involvere seg i misjon?

Lokalt arbeider vi i Bjørgvin for at alle menighetene skal ha egne misjonsprosjekt.

3. Hva blir det viktig å løfte fram når dere skal snakke om misjon på kirkemøtet?

Misjon er krevende i en postmoderne tid der alle sannheter er subjektive. Selv om vi arbeider for dialog og større forståelse mellom religionene, så er tiden for misjon ikke ute. Vitnesbyrdet om Jesus må gis videre.

Karen Junker, 60år, utdanningsdirektør i Aust-Agder, nestleder Agder og Telemark bispedømme

1. Hva tenker du om kirke og misjon?

En kirke uten misjon er ingen kirke. Oppgaven kirken har fått, er å bringe evangeliet til alle folkeslag. Det betyr både her hjemme og i hele verden.

2. Hvordan tenker du kirka kan involvere seg i misjon?

Dersom vi kun tenker misjon som arbeid rettet mot andre land, tenker jeg at misjonsarbeidet i hovedsak må finne sted gjennom misjonsorganisasjonene. Det er viktig at kirken fokuserer på misjonsoppdraget gjennom både forkynnelser, givertjeneste og direkte kontakt med misjonsarbeidet. Det er viktig at DnK er aktiv på de internasjonale møteplassene der misjon drøftes.

3. Hva blir det viktig å løfte fram når dere skal snakke om misjon på kirkemøtet?

Det er viktig å fokusere på nødvendigheten av misjon. I tillegg er det viktig å få frem at misjon i vår tid også er noe annet enn tidligere.

Svein Arne Lindø, 58 år, omsorgsjef i Gjesdal kommune, leder av Kirkerådet m.m.

1. Hva tenker du om kirke og misjon?

Misjon er en av Kirkens livsytringer. Vi som har kristne har mottatt noe som vi ikke kan holde for oss selv – vi har sett noe og hørt noe som må bringes videre. Misjonsoppdraget gjelder både å forkynne evangeliet og å tjene vår neste.

2. Hvordan tenker du kirka kan involvere seg i misjon?

Vi har lang tradisjon for å støtte misjonsarbeidet drevet av organisasjonene. Det skal vi fortsette med. Vi har også utfordringer her hjemme, i nå barn og unge med kirkens budskap, som er en stor misjonsoppgave. Kirkens diakonale tjeneste her hjemme som særlig gjelder mennesker i nød, er en del av vårt misjonsoppdrag.

3. Hva blir det viktig å løfte fram når dere skal snakke om misjon på kirkemøtet?

At misjonsoppdraget står fast, og at det gjelder også i en verden med store religiøse utfordringer som skal løses med dialog og forståelse. Misjon handler også om å vise støtte og solidaritet med de kirkesamfunn som lever under vanskelige politiske vilkår.

Terje Fjeldheim, 64 år, kirkeverge i Tysvær, leder i Stavanger Bispedømmeråd

1. Hva tenker du om kirke og misjon?

Misjon hjemme og ute er en del av det kristne livet. Derfor er det viktig at dette har sterkt fokus i menighetene.

2. Hvordan tenker du kirka kan involvere seg i misjon?

Kirken skal ha et sterkt ytre misjonsengasjement. Dette kan best skje i samarbeid med de ulike misjonsorganisasjonene. Det bør være en misjonsavtale i hver menighet.

3. Hva blir det viktig å løfte fram når dere skal

snakke om misjon på kirkemøtet?

Misjon handler om å krysse grenser med evangeliet, enten det gjelder nye generasjoner eller nye folkeslag. Mer og mer skjer dette sammen med den verdensvide kirke, og det skjer ved at ord og handling, diakoni og evangelisering holdes naturlig sammen.

Sigmund Rye Berg, 72 år, frivillig medarbeider og vikarprest, Hamar bispedømmeråd

1. Hva tenker du om kirke og misjon?

Uten å være en misjonerende kirke glemmer vi og mister vi utgangspunktet for hvordan vi er selv er blitt nådd av evangeliet. For DnK er det naturlig å knytte vårt misjonsengasjement til våre egne misjonsorganisasjoner – som jo har kunnskap, erfaring og virksomhet i gang. I tillegg må kirke og menighet bli seg mer bevisst sitt misjonsoppdrag i vårt nære miljø hvor mange søker etter livsmening, tro og en helhetlig livsforståelse.

2. Hvordan tenker du kirka kan involvere seg i misjon?

Delvis besvart under første spørsmål. Kirken må også gjennom internasjonalt arbeid selv-sagt være seg bevisst sitt misjonsoppdrag. Lokalt bør flere menigheter inngå såkalte misjonsavtaler med organisasjoner og dessuten utvikle samtalegrupper som tar opp kristen misjon som tema. I gudstjenestelivet må misjon ha sin naturlige plass. Og det må innvilges ofringer til misjon i alle våre menigheter.

3. Hva blir det viktig å løfte fram når dere skal snakke om misjon på kirkemøtet?

Det blir viktig å fremheve at misjon er knyttet ikke bare til menighetsbygging, men vel så mye til omsorgsarbeid/diakoni, skole og helse. Ellers tror jeg det er mennesker som er ute i "felten", dvs. de som kjenner de kulturelle og sosiale forhold, som må gi innspill her.

Lyst til å få større innblikk i saken før den skal opp på kirkemøtet? Vi anbefaler å ta en kikk på saks-papirene og vedtaksforslagene som ligger ute på www.kirken.no under Kirkemøtet 2012.

Nye teksttrekker – prekenhjelp fra Luther!

Sjur Isaksen

ORDET GJENNOM ÅRET

Evangeliebetraktninger over andre teksttrekke

Ordet gjennom året er tenkt som en hilsen til mennesker som gjerne vil forberede seg til gudstjeneste, som forkynnere eller tilhørere. Den kan også brukes til samtalegrupper eller som en personlig andaktsbok.

Tittelen henspeiler på den praktiske innretningen boken har fått, der evangeliebetraktningene er ordnet etter kirkeåret. Samtidig er *Ordet* et av de mange navn på Jesus. *Ordet* møter oss i alle årets dager og lover sitt nærvær så lenge det telles dager og år på jorden.

Evangeliebetraktninger over andre teksttrekke

Sjur Isaksen

Ordet gjennom året

Kr 298,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

Prestens største fristelse

- Tale ved vigsling til prestedtjeneste

AV HALVOR NORDHAUG, BISKOP I BJØRGVIN

Kjære ordinand! Du vigsles til prest på en spesiell dag i kirkeåret: Første søndag i fasten. Fastetiden handler om Jesu vei til Jerusalem, og om vår vei i dag som hans etterfølgere. Det er en alvorlig tid, en tid for selvprøvelse, ettertanke og beslutninger: Hva betyr det å følge etter Jesus og bære korset i dag? Lever jeg det livet jeg vil leve? Lever jeg det livet Gud vil at jeg skal leve?

Et hovedtema i fastetidens tekster er kampen mot fristelsene. Og da blir mitt skriftord til deg på denne dagen denne korte og sterke oppfordringen fra Jesus til disiplene: *"Våk og be om at dere ikke må komme i fristelse!"* (Mark 14,38)

Hva er egentlig "fristelse"? I dagligtale brukes ordet helst om kakestykker og andre vederstyggeligheter som vil lede oss på den brede og altfor søte vei bort fra lavkarboen og den slanke linje. I Bibelen handler derimot fristelse først og fremst om å bli utsatt for angrep fra Guds fiende som vil lede oss bort fra Guds veier.

Jesus ble fristet ved inngangen til sin tjeneste. Djevelen fristet ham først med mat, så med berømmelse og til sist med makt – hvis han bare skiftet side og valgte en annen vei enn den som førte til korset. Jesus visste at fristelsene også ville møte hans etterfølgere, og han advarte derfor: *"Våk og be om at dere ikke må komme i fristelse!"*

Dette er ikke blant de kuleste Jesus-ordene, og det er ikke med i utvalget av skriftord som vi oftest siterer eller preker over. Det passer lik-

som ikke inn i det trivelige bildet av Gud som vi gjerne vil gi, der Gud er lun og raus og heier på oss. Nei, dette er en advarsel: *"Våk og be om at dere ikke må komme i fristelse!"* I bakgrunnen er det som om vi aner et annet og mer berømt Jesusord: *"Hva gagnar det et menneske om det vinner hele verden, men taper sin sjel?"*

Du vigsles i dag til prest i kirkens fiolette kamptid. Da kan det være betimelig å spørre: Hvilke fristelser er det en prest særlig utsettes for? Denne talen kan nok ikke besvare det spørsmålet fyllestgjørende. Dertil er tiden for kort og fristelsene for mange. Vi som har vært prester en stund, vet noe om det. Jeg vil derfor nøye meg med én fristelse som jeg tror er den største av alle: Fristelsen til alltid å bli godt likt.

Når du nå om et øyeblikk skal avlegge ditt vigslingsløfte, så lover du ikke å fortelle folk det de vil høre, men "å forkynne Guds ord klart og rent". Dersom du holder deg til det, vil du måtte tåle å bli motsagt, kanskje til og med mislikt av noen.

Dersom du holder deg til Guds ord, må du peke på Jesus som verdens frelser og som veien til Gud. En prest kan ikke velgjerne enhver tro, religiøs cocktail eller engledyrkelse. Tvert imot må hun gjøre forskjellen mellom løgn og sannhet tydelig. Det kommer til å koste mer og mer i et kulturklima hvor ingen sannheter er absolutte, bortsett fra den at ingen sannhet er absolutt.

Dersom du holder deg til Guds ord, må du peke på verdens undertrykte folk, og på dem

som må flykte fra krig og forfølgelse, og si: De er våre søstre og våre brødre. Vår politikk og våre handlinger må være preget av solidaritet med dem og ikke bare med vår egen velstand.

Dersom du holder deg til Guds ord, må du minne oss om at det kommer generasjoner etter oss, og de må arve et klima som gjør det mulig å leve og dyrke mat over hele jorden også i det 25. århundre. Vi kan ikke fortsette vår vei på den oljeglatte sklien mot global oppvarming.

Dersom du holder deg til Guds ord, vil du måtte løfte fram kjærligheten til Gud og til medmennesker som nøkkelen til det gode livet, og du må konkretisere dette i forhold til troens saker, men også i møte med sentrale livsspørsmål som menneskeverd, samliv og forbruk. Du må vise forskjellen på lys og mørke, løgn og sannhet. Og hva verre er: Du må avvise alle andre veier enn den ene, og smale, som fører til livet.

Prestens største fristelse er å bli godt likt av alle, alltid. Det er ikke noe unaturlig i det. Hvem vil vel ikke bli godt likt? Vi trenger alle å bli bekreftet, kanskje ikke minst vi prester som har et arbeid der resultatet av vårt arbeid i så liten grad er målbart.

Som prest vil du hele tiden leve i relasjoner til mennesker. Noe annet er heldigvis umulig. Disse relasjonene har imidlertid sin egen dynamikk som noen ganger kan trekke i retning av at vi vil unngå å si ting som kan skape litt krøll

på linjen. Men dersom du holder deg til Guds ord, vil du måtte risikere at ting ikke alltid bare blir hyggelige. Du vil måtte si slikt som mange ønsker du ikke skulle si, og som du kanskje heller ikke selv har så lyst til å sette ord på.

Alex Johnson, tidligere biskop i Hamar, skal en gang ha sagt følgende: "Den prest som ikke er blitt hengt ut i Dagbladet, har levd forgieves." Det er selvsagt en betydelig overdrivelse, men han har et poeng.

Kjære ordinand! Det var kanskje litt for mye salt og litt for lite sukker i den retten du får servert nå? Det lyder kanskje i overkant krevende? Men siden du blir prest på første søndag i faste, ble det slik. Din trøst får være at ingen av oss som har gått foran deg, har unnlatt å falle for fristelsen til å bli mer styrt av menneskefrykt enn gudsfrykt. Vi har det med å runde hjørnene og utvide bredden på Herrens vei for at det skal bli lettere å komme fram, både for oss selv og for andre.

Det er ikke lett å holde seg til Guds ord og ikke kutte svinger for å bli godt likt. Så lyder da heldigvis ordinasjonsspørsmålet du skal svare på slik: "Lover du for Guds åsyn og i denne menighets nærvær at du vil gjøre dette med tro og skap, *ved den nåde Gud vil gi deg*?"

Det er ikke din egen integritet og iver du skal stole på til sist, men Guds nåde. Uten den er vi alle håpløst fortapt. Måtte nåden også få bære deg i din prestedtjeneste, og måtte du merke at den bærer. Amen.

Sluttreplikk til Carissimi

AV HARALD HEGSTAD

Knut Alfsvåg, Joachim F. Grün, Sverre Lange-land og Dag Øivind Østereng har som talsmenn for Carissimi samtalt med meg om viktige spørsmål knyttet til kirkelig enhet og nattverdfellesskap. Deres siste bidrag var i forrige nummer av LK. Mye viktig er blitt belyst, men jeg opplever nå at vi ikke kommer så mye videre, og lar derfor dette være mitt siste innlegg i denne samtalen. Heller enn å komme videre synes jeg nå vi beveger oss i ring og på mange måter er tilbake til utgangspunktet. Dette demonstreres i Carissimis siste innlegg der de kritiserer meg for ikke å gi noen "begrunnelse på hvorfor han mener å kunne lære at dette [altså homofilt samliv] ikke er synd" (s 117). Men dermed tillegger de meg et synspunkt jeg ikke har hevdet, og ber meg begrunne et standpunkt jeg ikke har. Mitt anliggende har ikke vært å reise en debatt om homofilt samliv er synd, men hvordan man i en kirke forholder seg når man er uenig om dette spørsmålet. Dette har jeg gjort gjennom å sette det inn i en større ramme om hvordan man forholder seg til uenighet om synd mer generelt.

Jeg har aldri hevdet at spørsmålet om homofilt samliv er et adiaforon. Når vi diskuterer om noe er synd, er det aldri snakk om et adiaforon. Spørsmålet er om enhver uenighet om hva som er synd, må føre til kirkesplittelse. Jeg er fortsatt usikker på hva Carissimi egentlig mener om det spørsmålet: Hvis det er slik at enhver uenighet om hva som er synd, må føre til separate nattverdbord, er jeg redd for at det ikke bare blir snakk om "to siderom" ved alteret,

men et helt leilighetskompleks. Det synes likevel som om Carissimi mener at dette spørsmålet står i en særegen kategori, uten at samtalen i særlig grad har opplyst meg om grunnene for dette.

I sitt siste innlegg hevder Carissimi at jeg bagatelliserer homofilis spørsmålet, og at jeg skiller det så sterkt fra de dogmatiske spørsmål at det opphører å være et lærespørsmål. Igjen er det en fortegning av min posisjon. Jeg mener at etiske spørsmål i høyeste grad er lærespørsmål, og at de også har med forståelsen av evangeliet å gjøre. Samtidig mener jeg at uenighet i lærespørsmål ikke automatisk fører til kirkesplittelse, men at man må vurdere i hvilken grad de umuliggjør en felles forståelse av evangeliet. I forholdet mellom kirkesamfunn er det i dag vanlig å skjelve mellom den type uenighet som umuliggjør fellesskap, og den type uenighet som det er mulig å leve med innenfor det økumeniske fellesskap. Et slikt resonnement mener jeg det er mulig å anvende også i det indrekirkelige fellesskap.

For å ta en parallell: Det hender jeg deler nattverdbordet med pinsevenner. Av de læremessige spørsmål som skiller oss, er dåps spørsmålet det mest alvorlige. Naturligvis har denne uenigheten i lære med forståelsen av evangeliet å gjøre. Uenigheten er så stor at det neppe er tilrådelig å forsøke å romme den innenfor det samme kirkesamfunn. Likevel mener jeg at uenigheten om evangeliet ikke er av en slik art at det hindrer oss å knele rundt det samme nattverdbord. Mange tenker annerledes om nattverdfellesskap over konfesjons-

grensene, og jeg har utfordret Carissimi til å redegjøre for hva de tenke rom nattverdfellesskap i dette større bilde, men uten å få svar.

Splittelsen i homofilspørsmålet er reell og alvorlig. I en slik situasjon må vi tåle å leve med inkonsekvenser og legge forholdene til rette så ingen tvinges til å handle mot sin samvittighet. Å tvinge noen til nattverdfellesskap er etter min mening ikke veien å gå. Men jeg er fortsatt ikke overbevist om holdbarheten i Carissimis forslag om kirkerettslig å regulere og normalisere splittelsen gjennom å dele Den norske kirke i to ulike nattverdfellesskap. Jeg er tilhenger av at kirkeretten må gjøre det mulig for ulike

retninger i kirken å utfolde seg, og ikke legge opp til en sentrumskirkelig ensretting. Noe helt annet er det å gjøre regulere og legitimere en deling av nattverbordet kirkerettslig. Etter mitt skjønn ville noe slikt være en pervertering av all kirkerett og gjøre Den norske kirke til en organisatorisk overbygning over ulike sakramentale fellesskap. Jeg kjenner ikke til noe kirke som noen gang har gjort noe liknende. Noe slikt vil også stride ettertrykkelig mot Den norske kirkes selvforståelse så vel som mot dens læregrunnlag som nettopp definerer kirken som dem som samles om ord og sakrament (CA VII).

Trosopplæringen - en resursbok fra Luther!

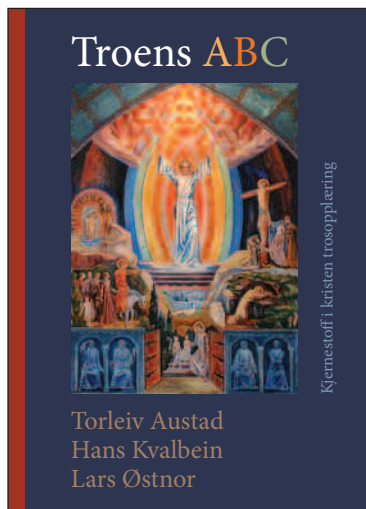
Torleiv Austad/Hans Kvalbein/Lars Østnor

TROENS ABC

Kjernestoff i kristen trosopplæring

Bakgrunnen for denne boken er kirkenes satsing på trosopplæring for barn og unge. Det krever kreativ trosformidling på flere områder. En av oppgavene er å gjøre rede for det elementære innholdet i troen. Det er denne utfordringen vi har grepet fatt i her. Derfor heter boken Troens ABC.

Boken vil være en resursbok for alle som er opptatt av trosopplæring i vår kirke. Det gjelder først og fremst trosopplærerne i menighet og organisasjon, men også foreldre og faddere som tar sitt dåpsansvar på alvor. Alle som leter etter grunnleggende kunnskap om kristen tro, vil ha utbytte av denne boken.

Kr 378,-

SØNDAGSTEKSTEN

Per Kristian Sætre, Ernst-Modest Herdieckerhoff og Martin Hunsager

2. søndag i påsketida

15. april 2012

Preiketekst: Joh 21,15–19

Lesetekstar: Jer 31,1–6 (alt. Apg 1,1–5)

og 1 Joh 5,1–5

Tida og dagen

Det er framleis påskefest på 2. søndag i påsketida; sundagen markerer avslutninga på den eigentlege påskeveka. I dei førre tekstrekkene var dagen eit slags påskedagens meditative etterspel, og det var ikkje veldig stor skilnad på tematikken i tekstane for påskedagane og denne sundagen. Med dei nye tekstrekkene har me litt meir hastverk. Oppstoda er naturlegvis framleis det sentrale, men alt på fyrste sundagen etter høgtida byrjar me vende blikket framover mot tida og livet etter oppstoda. Dette er ei vending som skjer i mange av evangelia sine forteljingar, og det er for så vidt heilt på sin plass, men det er nytt at det skjer så tydeleg alt på den fyrste preikedagen etter påskehøgtida.

Tekstane

Preiketeksten for denne sundagen er Joh 21,15–19, den kjende teksten som i Bibel2011 har fått overskrifta "Jesus og Peter". Scenen er sett etter oppstoda, og sjølv om preiketeksten berre lausleg er knytt til forteljinga før, om den store fiskefangsten, går det fram at dette òg hender ved breidda av Genesaret. Den oppstadne spør tre gonger om Peter elsker han, og Peter stadfester dette tre gonger, før det heile

munnar ut i eit kall til Peter. Det finst mange teoriar om variasjonane i dei tre spørsmåla og svara – ikkje så rart, sidan Jesus to gonger brukar verbet *agapaá*, og berre siste gongen *fileá*, og Peter heile vegen svarar med *fileá*. Norske biblar omset desse verba med "å elske" og "å ha nokon kjær". Alle har vel høyrte preiker, bibeltimar og andakter der skilnaden på desse formene for kjærleik vert utlagt og forklart i det vide og det breie. Færre har fått med seg at dei fleste kommentarar meiner at desse orda i denne samanhengen er så godt som synonyme, og at variasjonen har stilistiske og ikkje innhaldsmessige årsaker. Peter vert såra fordi Jesus spør oppatt tre gonger, og ikkje fordi han tredje gongen har endra ordlyden til "har du meg kjær?" (v 17). Både denne og den førre bokmålsomsetjinga les heilt eintydig verset slik, medan nynorsken held på det tvitydige i gresken til liks med 1930-omsetjinga.

Banda mellom denne teksten og forteljinga om Peters forneking i Joh 18,12–27 er ikkje tydelege, men dei finst. Det trefaldige spørsmålet svarer til den trefaldige fornekinga, og eit ord som berre finst desse to stadene i heile Bibelen, er nytta om eldstaden på gardsplassen til øvstepresten og om bålet som brenn på stranda medan Jesus og Peter samtalar. Det er mykje som talar for at denne teksten er Peters rehabilitering, eit både smertefullt og nådig møte med sanninga om hans eige svik, og slik ei byrjing på noko nytt. Ei slik lesing ligg opplagt til grunn for at Jer 31,1–6 har kome til som

lesetekst for denne dagen – det er profetens lovnad om at Israel ein gong skal byggjast opp att fordi Herren alltid har elska henne. Slik Jesu død og oppstode er starten på noko nytt for gudsfolket, er det også grunnlaget for eit nytt liv for Peter.

Denne preiketeksten seier vidare noko om kva dette nye livet inneheld. For kvar stadfesting frå Peter følgjer eit kall frå Jesus. I dei førre tekstrekkjene var denne teksten preiketext på sundagen som fylgjer, der gjetarmotivet er tydeleg i alle tekstane. Kallet til Peter om å gjete og fø Jesu flokk kan i ein slik samanheng danne utgangspunktet for ein, i ordet sin mest grunnleggjande forstand, pastoralteologi. God gjetarleiing består både i å leie flokken og å sørgje for at flokken finn næring. Dette motivet må nok vike plassen når preiketeksten er flytta. Det viktige her er at Peter vert kalla. Johannes manglar ei forteljing om pinsa og fortel i staden om påske og pinse samstundes. Alt på påskedagen gjev Jesus læresveinane Den heilage ande (Joh 20,19–23). Der finn me òg den generelle utsendinga av læresveinane, og i denne preiketeksten finn me det særlege kallet til Peter. På mange måtar er denne samtalen Peter sin ordinasjon. Kallet har sin basis i kjærleiken mellom Jesus og Peter – og difor er vel òg leseteksten frå 1 Joh 5,1–5 ein høveleg lesetekst. Denne leseteksten knyter sterke band mellom kjærleiken mellom den truande og Gud, og kjærleiken mellom den truande og Guds born. Kallet er, som så mange gonger før: "Følg meg!" Når dette kallet kjem etter påske, er det likevel langt meir radikalt: Det er eit kall til å følgje Jesus gjennom døden og fram til oppstoda. Profetien om Peters død er såleis berre ei utlegging av kva desse to orda tyder i munnen til den krossfeste og oppstadne.

Preika

Desse tekstane kunne vore utgangspunkt for ei oppbyggjelig preike til den geistlege stand, eller ei katolsk preike om det petrinske embetet. Dei kunne jamvel vore utgangspunktet for ei sjelegranskande fastepreike, om skrifte og bot, teneste og etterfølging i dødens verd. I denne omgangen skal dei derimot ikkje vere det. Dette skal vere ei preike i den største festtida vår, med glede over oppstoda og takksem

over Jesu siger over døden.

Øg eg finn eit slikt startpunkt i Jeremias ord: "Med evig kjærleik har eg elska deg, jomfru Israel, difor har eg heile tida vist deg miskunn." (v 3) Etter langfredag og påskedag er det synleg for all verda. Guds kjærleik er det evige, faste utgangspunktet for våre liv, for Israel, for Guds folk til alle tider, og for heilt alminnelege folk som Simon, son til Johannes, og alle oss. Me veit ikkje kva Peter tenkte i dei svarte døgn etter Jesu død, men me kjenner mange historier om korleis døden tek frå menneske mogelegheiter til oppgjer og forsoning og overlet dei levande til grubling og tunge tankar. Når Peter så møter den oppstadne, viser han ein iver så sterk at det har festa seg i alle evangelia. Mange har tenkt at han skjønar at han no ser eit høve til å gjere opp. Men då er det eit paradoks at Peter, som elles ikkje har spesielt tungt for å tale, ikkje får seg til å seie noko om sitt eige svik. Det er Jesus som gjev han mogelegheita til å seie orda: "Du veit at eg har deg kjær." Det er eine og åleine Jesus som driv samtalen framover. Det som frå ei side sett er eit nærgående og vanskeleg spørsmål, er frå ei anna side sett ei gåve. Og slik viser Jesus sin kjærleik til Peter – ein kjærleik som er sterkare enn døden.

Resten av teksten handlar om kva denne kjærleiken gjer med Peter, korleis han vert forma av å vere elska. Kanskje er det det kristne kallet eigentleg er, å late seg forme av kjærleiken. Altfor ofte trur eg me tenkjer og snakkar om kallet som nok eit krav, og kyrkjelyden høyrer kallet til teneste som nok eit punkt på den evig lange lista over alt som skal og må gjerast. Om meir stress er alt predikanten har å tilby ein søndag i april, så er ikkje det akkurat attraktivt. Dersom me derimot kan snakke om ein levande kjærleik, ein som er sterkare enn døden, og som opnar mogelegheiter for livet, då trur eg me derimot er inne på noko. Kanskje går det an å seie på ein dag som denne: Peter er den klippen kyrkja er bygd på, ikkje fordi han er fullkomen eller ein helt, men fordi han let seg forme av kjærleiken. Han er vårt føredøme fordi han tek imot.

PER KRISTIAN SÆTRE
Kapellan i Jar kyrkjelyd

3. søndag i påsketiden

22. april 2012

Prekentekest: Joh 19,1–10

Lesetekster: Esek 34,23–31; Hebr 13,20–21

1. Dører:

En dør er mer enn en åpning i en vegg. Dører er symboler som gir ulike assosiasjoner. Dører finner vi der hvor ulike rom møtes. En liten dør kan være det eneste stedet i en lang og tykk mur, der vi kan slippe inn. Dører kan være en åpning, men også et skille. Vi kan tenke på en åpen dør, og vi kan se for oss en stengt dør. Noen dører må åpnes for at livet skal utvide seg; andre dører er vi nødt til å holde stengt for at vi skal oppleve trygghet i livet.

Ibsens skuespill "Et dukkehjem" ender med at en dør åpnes, og hovedpersonen forlater sitt gamle liv. Nora tar skrittet ut av familien sin – det var riktignok et svært omstridt skritt i sin tid – men et skritt som var nødvendig for at hun ikke skulle gå i stykker i sitt "bur".

Hvor stor glede en åpen dør kan bety der det lenge har vært stengt, så vi også i 1989 da jern-teppet mellom øst og vest forsvant. For meg som i mange år har levd med denne unaturlige grensen, er det fremdeles sterkt å se bilder av dansende mennesker på berlinmuren.

Men en stengt dør kan iblant også være nødvendig. Den gir vern mot farer. Det er viktig at mennesker som utgjør en fare for allmennheten, kan fengsles.

Middelalderens byer hadde bymurer og tunge forsvarsverk. De ga en viss form for beskyttelse mot overgrep og krig. For livegne bønder ga det å komme til byen frihet, og det var murer og stengte byporter som sikret denne friheten.

I hverdagen vår er vi derimot vant til å gå inn og ut av dører. Vi legger nesten ikke merke til dem, ikke før dørene er stengt for godt, ikke før de tar fra oss friheten eller berøver oss tilgangen til det som er hjemmet vårt eller drømmen.

Et samfunn kan stenge mennesker ute – bevisst eller ubevisst. Har du søkt om studie-plass for drømmeyrket ditt, men fått nei opptil flere ganger? Det er som å stange mot en dør. Har du søkt om asyl, men ingen tror på historien din, og du har fått avslag gang på gang? Og nå sitter du på Trandum og er redd

for hva som skjer når du sendes tilbake til uvissheten?

Du har gjort en utenlandstjeneste for landet ditt, har sett ting du ønsket du helst ikke hadde sett. Du har opplevd å bli truet på livet, du har mistet tryggheten i livet. Men hjemme er det ingen som sitter med samme type erfaring. Familie og venner skjønner deg ikke. Du føler deg ensom. Etter hvert ser folk på deg som sær, og du har aldri følt deg så utenfor.

Stengte dører kan gjøre oss urolige og redde. Men i den grad vi opplever stengte dører i livene våre, kan dagens evangelium oppleves som frigjørende og forløsende: *Jeg er porten. Den som går inn gjennom meg, skal bli frelst og fritt gå inn og ut og finne beite... Jeg er kommet for at dere skal ha liv og overflod.*

2. Sammenhengen i Johannes-evangeliet:

Det som er mest spennende for den som jobber med Johannes-evangeliet, er alltid å se hvor fortellinger er plassert, og prøve å finne ut om hvorfor de står der de står.

Ifølge Johannes-prologen er Jesus kommet som et lys til verden. Gud skapte en forbindelse mellom himmel og jord. Nå kan alle bli Guds barn (1,12), og alle kan "se hans herlighet" fordi Ordet tok bolig blant menneskene (1,14). Det er altså Jesus som utgjør denne forbindelsen. Han er døren som åpner veien til friheten, til livet, til Gud. Med dette som bakteppe ser vi på sammenhengen som bibelordet er satt i.

I kap 9 leser vi om helbredelsen av mannen som var født blind. Det fortelles at han ute-stenges fra synagogen, han boikottes og eks-kommuniseres fordi han begynte å tro på Jesus. Han møter en stengt dør blant religiøse ledere samtidig som Jesus åpner døren til et nytt fellesskap for ham.

Kap 11 derimot forteller om at den døde Lasarus vekkes til livet igjen. Her åpnes den største og ultimative stengsel som mennesker møter, døden.

Jesus åpner altså to dører, og midt imellom står den store talen i kap 10, der Jesus sammen-ligner seg selv med en dør og med en gjeter. Selv om det her er snakk om to ulike bilder som Jesus identifiser seg med, så går begge bildene litt om hverandre. Første del (1–10) handler mest om Jesus som port, andre del (11–18) om

Jesus som den gode gjeter. Men i hele kap 10 må vi ha begge bildene i bakhodet hele tiden.

En spennende tolkning av hele 10. kapittel, der Jesus både er porten og den gode hyrde, gir den flamske kunstneren Pieter Bruegel (1525–1569). Se hans bilde på: www.uni-leipzig.de/ru/bilder/umwelt.jes/bruegeor.jpg

3. Noen eksegetiske detaljer:

Perikopen kan deles inn i to deler.

1. Versene 1–6 er en egen lignelse der Jesus tar sin utgangspunkt i hverdagslivet til tilhørerne. Det hele avsluttes med at Johannes understreker at tilhørerne – vi vet ikke hvem de er – ikke forstår noen ting.

Vers 1:

Tyra = dør, port eller tilgang

Aulé = en murt innhegning der sauene ble holdt over natta, tilhørte vanligvis fellesskapet i en landsby.

Vers 2 og 3:

Om kvelden leverer landsbyens gjeter (pomén) sauene sine i innhegningen. Da er det dørvokteren (tyroros) som overtar ansvaret. Om morgenen kommer gjeteren tilbake og leder de sauene som han har ansvar for, på beite.

Vers 4 og 5:

Sauene gjenkjenner gjeteren sin på stemmen (foné). Det er to mulige reaksjoner: Enten kjenner de stemmen, og så følger de (akoluoteo), eller de kjenner ham ikke, og da flykter de (feuzontai).

2. Versene 7–10 utgjør en fordypning av samme bilde. Jesus identifiserer seg selv med porten. For sauene betyr forskjellen mellom gjeteren og tyven til syvende og sist forskjellen mellom liv og død.

4. Jeg er porten:

Hva er bakgrunnen for dette bildet? Saueflokken tilbringer natten i en innhegning. Døren er stengt, og en portvokter passer døren og ser til at verken rovdyr eller tyver kommer inn. Så blir det morgen, og gjeteren kommer for å lede flokken til beiteområdene. Målet for gjeteren er at sauene skal ha "liv og overflod" (10,10). Jesus sammenligner seg med en åpen dør. Sagt på en annen måte står han altså mellom to rom som i utgangspunkt er strengt

atskilt fra hverandre: Guds verden og menneskenes verden. Ikke noe sted beskrives dette skillet så tydelig som i Bibelens første kapitler: Etter syndefallet ble menneskene drevet ut av paradiset, og en engel med et flammende sverd ble sendt foran porten for å vokte tilgangen til livets tre (1 Mos 3,23f). Med Jesus ble imidlertid menneskenes situasjon forandret. I stedet for kerubim, flammesverd og den stengte døren kan menneskene nå møte Kristus som den åpne døren inn til Guds rike. I stedet for et stengt paradis ser Johannes for seg Fars hus med mange rom (14,1–6).

Jesus er porten: mellommannen som inviterer menneskene til Gud. Jesus skaper en forbindelse mellom himmel og jord, denne verden og "den verden som skal komme" (den nikenske trosbekjennelsen).

5. En åpen og inkluderende folkekirke

Den norske kirke ønsker å fremstå som en åpen og inkluderende folkekirke. For å oppnå det gir Johannes egentlig en fin oppskrift i perikopen vår. Det handler om å la Jesu egen stemme høres. Det er det som skal til for at mennesker skal finne veien til ham. Stemmen til mannen som heller ville lide selv enn at menneskene skulle ha det vondt. Matteus sier det på en annen, men like inkluderende måte: "Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile." Også dette er et eksempel på Jesu stemme som må høres. Andre stemmer skremmer både sauene og menneskene bort. Kanskje det er det som har skjedd når kristne i generasjoner har stilt altfor høye krav til folk, så høyt til dels at knapt noen har følt seg verdig nok – i hvert fall ikke til å delta i den hellige nattverd. Men en lengsel etter frihet, liv og fylde har alltid vært der blant mennesker. Samtidig er folk seg også bevisst at det er ingen som holder mål. Men når den store gjeteren åpner døren til himmelen på vid vegg, da er det også en åpning for oss syndere – for alle, og da må ikke kirkens representanter stille seg i veien og skremme sauene vekk igjen. Vi skal la Jesu stemme høres, men at vi skal vokte paradiset igjen med ildsverd har ingen sagt. Det er ikke det som er kirkens oppdrag.

4. søndag i påsketiden

29. april 2012

Prekentekest: Joh 13,30–35

Lesetekster: Jes 43,16–21, Åp 2,1–7

Teksten

Prekentekesten for denne søndagen er kort, men innholdsmettet. I vers 30 får vite at Judas forlater måltidet, og at det er natt. Avgrensingen av prekentekestens kan virke noe snodig, siden vi ikke får høre noe mer om Judas. Tidligere i kapittel 13 har dette blitt varslet i lang tid, og i 13,2 blir det sagt på dramatisk vis at Judas har fått en tanke i hjerte av djevelen om å forråde Jesus. Og i vers 27 står det til og med at Satan "før i ham". Når vi kommer til teksten vår i vers 30, er fotvaskingen blitt unnagjort, og Judas er pekt ut som forræderen ved at Jesus har gitt ham brødet som er dyppet i fatet (v 27). Hele 13,1–30 er vel egentlig en nødvendig opptakt for å forstå vers 31: "Nå ble Menneskesønnen herliggjort." Vers 31 og 32 sier både at Menneskesønnen ble herliggjort i fortid, men også at Gud skal herliggjøre ham i fremtid. I vers 33 og 35 snakker Jesus om et nytt bud. I forhold til nestekjærlighet blir det litt vanskelig å se hvordan det er et nytt bud. I 3 Mos 19,18 er nestekjærlighetsbudet muligens begrenset til bare å gjelde landsmenn. Men mens Luk 10,25–36 er en utvidelse av hvem som er vår neste, viser det "nye" i Joh 13,34 først og fremst tilbake til fotvaskingen i 13,14f. Disiplene skal altså elske hverandre med en ny kjærlighet, den samme kjærlighet som Jesus har vist, slik at alle skal kunne se at de er Jesus disipler.

Etter teksten vår kommer Peter med et innstendig ønske om å få vite hvor Jesus skal hen. Ja, han ser faktisk ikke noen grunn til å leve dersom ikke Jesus lenger er til stede. Jesu bud om å elske hverandre kan dermed forstås ikke først og fremst som et nytt bud om å gjøre det gode, men som en ny pakt: Det er disiplene som i fremtiden skal virkeliggjøre Jesus kjærlighet til verden og i verden. Det dreier seg om en forklaring på hva disiplenes oppdrag går ut på etter at Jesus har forlatt dem.

Prekenen

Teksten er ikke så helt enkelt å få grepet på dersom man aldri har hørt om herliggjørelse før eller kjenner til at uttrykket "timen" (12,23) i

Johannes-evangeliet har å gjøre med Jesus død. Det kan dermed bli noe utfordrende å skulle forklare i prekenen hva som menes med: "Menneskesønnen ble herliggjort... og Gud skal også herliggjøre ham." Judas kommer også inn som et mulig forstyrrende element. Ved første øyeblikk har jeg tenkt at det er best å ikke nevne ham noe ytterligere, men på den andre side opptrer han som en slående kontrast til det som kan stå fra som dagens utfordring: Å velge Jesus kjærlighet. Når Judas går ut for å forråde Jesus, personifiserer han nærmest episteltekestens advarsel mot å forlate sin første kjærlighet (Åp 2,4).

Prekentekestens minner meg på ett av temaene i Alpha-kurset, som er formulert som et spørsmål: "Hvorfor måtte Jesus dø?" Jeg har selv brukt det som tema for en konfirmanntime, men egentlig er det jo et annet spørsmål som må komme først, nemlig: "Hvorfor måtte Jesus elske?" Fordi verden ikke klarte det av seg selv, kunne være et svar. Gud sendte ikke Jesus bare for at han skulle gå sporenstreks i døden, men Gud sendte Jesus for å vise oss hva det vil si å elske, hva kjærligheten kan utrette, og fordi vi trenger kjærligheten. Den gir liv til oss mennesker; den kan gi oss krefter i en mørk hverdag; den kan skape noe nytt og fornye brutte relasjoner, og samtidig er Guds kjærlighet enda større, mektigere og kraftigere enn kjærligheten mellom mennesker. Gjennom disiplenes kjærlighet er faktisk den oppstandne Kristus er til stede. Ja, kjærligheten kan beskrives som oppstandelse. Som pave Benedikt beskrev det i påsken 2006: "Oppstandelsen var som en eksplosjon av lys, en eksplosjon av kjærlighet som løste den uløselige knuten av død." Bare Guds kjærlighet kan løse det uløselige.

Guds kjærlighet er også en nærværende kjærlighet. Mens Judas går ut i natten, skal også Jesus gå et sted hvor disiplene ikke kan komme. Men de er ikke alene; kjærligheten blir, selv om Jesus er borte. Nå skal disiplene virkeliggjøre Jesus kjærlighet, og dermed er heller ikke verden forlatt, men kan oppleve Jesus kjærlighet gjennom disiplene. Her er ikke bare fokuset å gjøre godt for vår neste, men vår kjærlighet til hverandre gir verden en forståelse av at vi bærer Guds merke.

Guds kjærlighet er tjenende og retter seg mot alle. Den omfatter Judas, selv om han velger

bort sin første kjærlighet, og den henter sitt ideal fra fotvaskingen. Dermed kommer vi ikke unna med at kjærlighet ikke skulle innebærer oppofrelse og å bli skitten på hendene. Å tjene andre handler om å legge ned en innsats. Hvordan gjør vi dette i våre menigheter? Er vi flinke til å bry oss om hverandre? Blir ordene til handling? Hvordan viser vi ekte omsorg for hverandre?

Prekendisposisjon

Hvorfor måtte Gud lære oss elske?

- Fordi denne verden ikke klarer det av seg selv
- Fordi Guds kjærlighet ikke har gitt opp denne verden

- Fordi Guds kjærlighet sender oss som disipler til denne verden

Salmeforslag

- 533 Kristne la oss søke samme
- 98 Kristus er verdens lys
- 0109 Der det nye livet lever
- 0114 Dine løfter er mange
- 195 Live vant, dets navn er Jesus
- 234 Jesus, du har brakt Gud rike

MARTIN HUNSAGER
Kapellan i Åsane

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

TILSETTINGAR

Agder og Telemark bispedømme

Agder og Telemark bispedømmeråd har i møte 10. februar 2012 gjort følgende tilsettingar:

Reidulf Krossli Ljøkjell blei tilsett som sokneprest i Lister prosti med Feda sokn og Fjotland sokn som tenestestad.

Kjell Arve Vidringstad blei tilsett som sokneprest i Lister prosti med Farsund sokn som tenestestad.

Begge to har teke i mot stillingane.

LEDIGE STILLINGER

Agder og Telemark bispedømme

Sokneprest i Bamble sokn og Herre sokn med Bamble prosti som tjenestedistrikt i Agder og Telemark bispedømme.

Det er ledig 100 % fast stilling som sokneprest i Bamble sokn og Herre sokn med Bamble prosti som tjenestedistrikt. Soknepresten i Bamble og Herre gjør også tjeneste i Stathelle sokn etter oppsatt turnus.

Bamble kommune ligger sentralt i Grenland og har ca. 14.000 innbyggere. Det er lang kystlinje og fine områder til friluftsliv og rekreasjon. Bebyggelsen skifter mellom småby, boligfelter og landlige omgivelser. I Bamble og Herre sokn bor det til sammen ca. 5.000 mennesker og omtrent det samme innenfor grensene til Stathelle sokn. Det er skolesenter

på Rugtvedt, Rønholt, Herre og Stathelle (1.–10. klassetrinn). Stathelle er det største handels-senteret og her er også videregående skole. Kommuneadministrasjonen ligger i Lange-sund. De 4 soknene i kommunen utgjør et fellesrådsområde.

Bamble sokn har ca. 3.000 medlemmer. Kirken sto ferdig i 1845. Den er en stor trekirke i nygotisk stil og har 400 sitteplasser. Den er en vakker kirke som er godt vedlikeholdt. Her holdes det gudstjenester 3 søndager i måneden, og den er også ellers mye i bruk. Kirken ligger på det gamle kirkestedet. Her har vi også ruinene av den gamle Olavskirken fra ca. 1150. Et lite kapell (Mariakapellet) er bevart i kirke-ruinen. Dette kirkerommet er alltid åpent for besøkende, og det holdes andakter og mindre brylluper her. Rett ved Bamble kirke ligger et menighetshus. Her drives det et omfattende arbeid for ulike aldersgrupper, (trosopplæring, konfirmanter, ungdomsarbeid, fellesskapskvelder, kirkekaffe m. m). Menighetskontorene er også plassert her. Det drives også arbeid lokalt på noen bedehus rundt i soknet. Det er godt samarbeid med de frivillige organisasjonene.

Herre sokn har nærmere 1100 medlemmer. Kirken er fra 1905. Den er i god stand og rommer ca. 300 mennesker. Her holdes det gudstjenester 2. hver søndag. Nær kirken ligger et praktisk bedehus som menighetsrådet benytter ved forskjellige anledninger.

Stathelle sokn har nær 4.000 medlemmer. Det er egen sokneprest ansatt her, men soknepresten i Bamble og Herre har tjenestefellesskap med Stathelle. Kirken er bygd i 1964, men den ble nylig utvidet og totalt renoveret med gjenvigsling sist år. Den har 300 sitteplasser og er en arbeidskirke med rom for mange forskjellige aktiviteter.

Årlige gjennomsnittstall for de tre soknene for de tre siste årene er 73 dåp, 105 konfirmer-te, 20 vigslar og 80 begravelser.

De tre soknene har felles stab som regel-messig samles til stabsmøter og har et godt samarbeid. Det er to sokneprester og en ungdomsprest/prostiprest (50 % givertjeneste) og trosopplærer i 50 % i Bamble menighet (Stil-lingen vil endres ved at prostiet nå har fått tros-opplæringsmidler). 3 personer deler på en diakonstilling. Det er én 100 % og én 30 %

organiststilling og sekretær på kontoret i 50 % stilling.

Bamble menighetsråd står bak et aktivt arbeid blant barn, ungdom og voksne. Stikkord kan være: Trosopplæring, konfirmanntilbud, ungdomsarbeid, lovsangsmøter, familiekor, fellesskapskvelder, konserter, kirkekaffe og diakonale tiltak. Mye av det samme finner vi på Stathelle, men på Herre er det færre tilbud.

Soknepresten er bosatt i Bamble prestegård som ligger sentralt til 300 meter fra kirken og kontoret. Det er 5 km til Stathelle og 16 til Herre. Skolevei 4 km. Gratis skoleskysst. Sykkelsti hele veien.

Arbeidsoppgaver

Soknepresten er medlem av både Bamble menighetsråd og Herre menighetsråd. Både sokneprestene og ungdomspresten har tjenester i alle 3 sokn. Det gjelder både gudstjenester, konfirmantundervisning og tjenester på alders- og sykehjem. Fast kontortid en dag i uka. Kirke-lige handlinger fordeles på tjenesteuker. Dette skjer etter oppsatte rutiner og i samarbeid med prosten.

Vi tilbyr

- Det er boplikt til stillingen. Prestegården ligger vakkert til i et gammelt kulturland-skap og på et kirkested med en tusenårig tradisjon. Prestebolig og forpakterbolig med et tun mellom. Boligen er i sveitsers-til og sto ferdig i 1892. Grunnflaten er 250 km. En stor hage gir mye glede og krever litt arbeid. I 1. etg. er det to store stuer, hjemmekontor, rommelig kjøkken, 3 sove-rom, vaskerom, bad og 2 toaletter. Bad og toalett er nytt. I 2. etg. er det to soverom, en stor gang og et toalett. Dessuten er det rike-lig med lagerplass. Det er kjeller under halve huset, med eget kjølerom. Enkel garasje og redskapsbod.
- Boligen skal renoveres i 2013–2014. For-pakterboligen vurderes som aktuell bolig for presten i det tidsrommet renoveringen pågår.
- Stillingen blir lønnet i stillingskode 0930 – lønnstrinn 53–78.
- Pensjonstilskudd.
- Godtgjørelser etter gjeldende satser.
- Arbeidsveiledning.

Personlige egenskaper.

Vi ønsker en prest med

- gode samarbeidsevner.
- evne til god kommunikasjon med menighetsråd, frivillige medarbeidere, stab og lokale foreninger.
- evne til å dele og videreføre menighetens visjon «å vinne og bevare for Kristus».
- interesse for og evne til å utvikle gudstjenesten ved å inkludere medarbeidere
- evne til og ønske om å arbeide for og videreutvikle det gode arbeidet som er innen trosopplæring.
- evne til og ønske om å jobbe med ungdom og unge familier ved å inkludere disse i menighetsfellesskapet.
- evne og gave til å utruste og oppmuntre andre medarbeidere til tjeneste.

Den som blir ansatt må rette seg etter:

- Endringer i tjenesteordning for menighetsprester og regler om lønnsforhold for geistlige tjenestemenn
- Alle avgjørelser som måtte bli tatt i forhold til tjeneste og tjenestested.

Det blir stilt særlig krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven § 13.4.2.

Kvinner oppfordres til å søke.

Det benyttes bokmål. Søker må bekrefte at han/hun behersker begge målformer.

Søknadsfrist: 30.03.12

Kontaktpersoner:

Prosten i Bamble 35 98 63 60 / Agder og Telemark bispedømmekontor 38 10 51 20.

Vi foretrekker elektroniske søknader med CV, vitnemål og referanser levert via vårt elektroniske søkersystem. Det vises til Agder og Telemark bispedømmes hjemmesider www.kirken.no/agder. For informasjon om søknadsprosedyre, kontakt førstekonsulent Grethe Ruud Hansen, tlf. 38 10 51 47.

Arbeidssted: Bamble og Herre sokn.

Agder og Telemark bispedømme

Kapellan i Søgne sokn med Mandal prosti som tjenestedistrikt.

Det er ledig 100 % stilling som kapellan i Mandal prosti. Tjenestestedet er Søgne sokn. Prostiet er inndelt i soner der Søgne, Greipstad og Finsland sokn utgjør sone øst. Kapellanen i Søgne inngår i tjenesteturnus med soknepresten i Søgne og soknepresten i Songdalen (Greipstad og Finsland sokn). Tjenesteplikten i Greipstad og Finsland sokn er begrenset til gudstjenesteturnus (ca. 3 pr. halvår) og tjenesteker.

Søgne menighet betjenes av kirkeverge/daglig leder (100 %), kontorfullmektig (50 %), 2 organister (60 + 20 %), kateket (100 %), diakon (100 %), ungdomsarbeider (80 %), menighetspedagog (60 %), familiearbeider (30 %), renholder (40 %), kirketjener (100 %), kirkegårdsarbeider (75 %), kapellan og sokneprest. Soknepresten i Songdalen gjør også tjeneste i soknet.

Innenfor menigheten ligger det 4 barne-skoler, 2 ungdomsskoler, en videregående skole og en folkehøgskole. Prestene har i samarbeid med diakonen ansvar for andakter på til sammen 4 institusjoner/bofellesskap.

Søgne menighet, som geografisk omfatter hele Søgne kommune med ca. 10.800 innbyggere, har et omfattende og variert arbeid for alle aldersgrupper. Mye av arbeidet drives i regi av og i samarbeid med de kristne organisasjonene.

Det er tre kirker i soknet: Søgne hovedkirke fra 1861 (750 sitteplasser), Søgne gamle kirke fra 1640 (250 sitteplasser) og Langenes arbeidskirke fra 1987 (250 sitteplasser). Det foregår også mye aktivitet på bedehuset Betania i Høllen der det er 3 gudstjenester i halvåret.

Arbeidsoppgaver

- Søgne menighetsråd har i sin handlingsplan følgende målsetting for menighetsarbeidet: "Søgne menighet ønsker å være et inkluderende fellesskap for alle generasjoner, hvor alle blir utfordret til tjeneste". Dette innebærer at kapellanen i samarbeid med menighetsråd og stab skal arbeide med å rekruttere, motivere og følge opp frivillige medarbeidere, med et særlig ansvar for frivillige i gudstjenesten.

- Kateketen har hovedansvaret for konfirmantarbeidet. Kapellanen er aktivt med i konfirmantarbeidet sammen med ungdomsarbeider. Soknepresten tar også del i dette arbeidet. Det er ca. 100 konfirmanter pr. år. Konfirmantundervisningen omfatter bl.a. en ukens leir på sommeren. Konfirmantarbeidet er knyttet opp mot menighetens ungdomsarbeid, og kapellanen vil derfor også ha en rolle i dette arbeidet.
- Trosopplæringsplan for Søgne menighet ble vedtatt i januar 2011. Kapellanen har sammen med soknepresten og øvrige ansatte i trosopplæringen, en viktig rolle i dette arbeidet.
- Kapellanen er medlem av Langenes menighetsutvalg. Menighetsutvalget har ansvar for å følge opp det frivillige arbeidet som er knyttet til Langenes arbeidskirke.
- Diakonen har hovedansvaret for sorgarbeid og besøkstjeneste. Prestene samarbeider med diakonen i dette arbeidet.

Personlige egenskaper

Vi ønsker en person som:

- Har evne til samarbeid, kommunikasjon og kan jobbe i team. Det legges vekt på å utvikle teamarbeid i staben.
- Kan jobbe med involvering og ivareta frivillige medarbeidere på en god måte
- Har god formidlingsevne.
- Kan være en god samarbeidspartner og rådgiver for Langenes menighetsutvalg.

Vi tilbyr

- Det er boplikt til stillingen. Tjenesteboligen ligger i Tjønneheia 27, 4640

SØGNE og er en vertikaldelt bolig på ca 150 m² med 5 soverom, stue, kjellerstue og to bad. Boligen ligger i et boligfelt med nydelig utsikt over skjærgården.

- Stillingen er lønnet i stillingskode 0922 kapellan lønnstrinn 50–69. Lønnsplasingen er avhengig av kvalifikasjoner, ansiennitet m.m.
- Pensjonsinnskudd.
- Til lønnen kommer regulativmessige godtgjøringer og skyssgodtgjøring etter statens regulativ.
- Arbeidsveiledning.

Den som blir tilsatt, må rette seg etter:

- Endringer i tjenesteordning for menighetsprester og regler om lønnsforhold for geistlige tjenestemenn.
- Alle avgjørelser som måtte bli tatt i forhold til tjeneste og tjenestested.

Kvinner oppfordres til å søke.

Det benyttes bokmål. Søker må bekrefte at han/hun behersker begge målformer.

Det blir stilt særlig krav til samlivsform i tråd med Arbeidsmiljøloven § 13.4.2.

Søknadsfrist: 30.03.2012

Vi foretrekker elektroniske søknader med CV, vitnemål og referanser levert via vårt elektroniske søkersystem. Det vises til Agder og Telemark bispedømmes hjemmesider www.kirken.no/agder.

For informasjon om søknadsprosedyre, kontakt førstekonsulent Grethe Ruud Hansen, tlf. 38 10 51 47.

Nærmere opplysninger kan fås ved henvendelse til prosten i Mandal, tlf. 38 27 28 70 eller Agder og Telemark bispedømmekontor, tlf. 38 10 51 20.

Avsender:
Luther Forlag
Grensen 3
0159 OSLO

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av professor Harald Hegstad (ansv.), sokneprest Sunniva Gylver, universitetslektor Sjur Isaksen og prost Kristin Moen Saxegaard.
Redaksjonssekretær: Eyolf Berg

ALLE HENVENDELSER rettes til:

Luthersk Kirketidende v/Eyolf Berg
Luther Forlag
Grensen 3
0159 OSLO.
Tlf. 91 17 65 37.
E-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

INTERNETT: www.lutherskkirketidende.no

ARTIKLER OG LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk og sendes på e-post til ovenstående adresse.

Pris kr. 550,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 750,- pr. år.
Abonnementet inkluderer Halvårsskrift for Praktisk Teologi (2 numre pr. år).
Kontonummer: 3000.14.73669
Abonnementet løper til det sies opp skriftlig (brev eller e-post).

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 7 annonsemoduler i LK:

1. *1/2 kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr 750,- +mva
 2. *Kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 1000,- +mva
 3. *Halvside* (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 2000,- +mva
 4. *Halvside* (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 2000,- +mva
 5. *3/4 side* (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr 2500,- +mva
 6. *Helside* (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 3000,- +mva
 7. *Dobbelside* (Høyde 177 mm, bredde 2x127 mm) kr. 5000,- +mva
- Overstående priser gjelder s/hv-annonser. Tillegg for farger: kr. 1500,- +mva

ISSN 0332-5431

